

miste Naar at virke under. De kunne frit sadle deres Pegasus og ride, hvorhen de have Vlyst; de behøve ikke at spørge om Næringsforger, og hvorledes de skulle faa det daglige Brød. En helt anden Sag er det, saa snart man ikke har den Vlyst at høre til den aandelige Retning, der støtter Autoriteterne; saa melder Brødspørgsmaalet sig straks. Derfor tror jeg, det har været med god Grund, at man fra Oppositionens Side i dette Ting er kommen ind paa de saakaldte personlige Understøttelser, nemlig for at raade lidt Bod paa de forskellige Vilkaar, hvorunder de aandelige Retninger her i Landet maa føre deres Kamp, idet vi paa den ene Side have en statsunderstøttet Kirke, en statsunderstøttet Videnskab, en statsunderstøttet Filosofi, Teologi, Digting m. m., og derfor have vi fra dette Tings Side nu i en Arrække ført Kampen for, at de Mænd, der have andre Opfattelser, skulle have lige Vilkaar at kæmpe under. Jeg behøver jo kun at minde om, hvad Betydning det har for Folk, der ønske en aandelig Virksomhed, at de maa, for at skaffe sig Føden, være henviste til at leve som Journalister. Det er omtrent den eneste Maade, hvorpaa de nogenlunde kunne slaa sig igennem; men at det just ikke skal være til Fremme for deres aandelige Virksomhed, tror jeg ikke, man kan være i Tvivl om. Der har været et Medlem, hører jeg, der har haft Grimodighed nok til at tage Skattebogen frem og undersøge i den, for hvilken Skatteindtægt Dr. Brandes staar anført. Ja, jeg skal ikke give mine Følelser Luft lige overfor denne Udfærd. Jeg tror, at skulde man give sine Følelser Luft overfor en Udfærd som denne, vilde man komme langt udenfor de parlamentariske Grænser. Men jeg vil sige, at ville vi spørge: Ud hvilken Vej er en Mand som Dr. Georg Brandes henvist til at skaffe sig sit Livsophold? vil jeg sige. Det er ved at ofre sig for Dagspressen; at skrive i Dagblade, sende Korrespondancer til udenlandske Blade o. s. v. Jeg tror just ikke, man derved gavner hans videnskabelige Virksomhed, at man derved hjælper ham til at skrive saaledes, at hans Evner blive fuldt udnyttede til det danske Folks Udvikling og Fremme. Jeg tror derfor, at vi, der støtte dette Forslag, have gode Grunde at støtte os til, naar vi gøre det og ikke ville følge de ærede Medlemmers Opfordringer, der mene, at vi skulle vente endnu et Aar for at se, om de politiske Konstellationer næste Aar skulde være bedre, om der næste Aar skulde gaae sig en saadan Udvej.

Jeg tror, det vil gaa med denne Sag, som det gaar med Højstolesagen, at den eneste Fejl, vi have begaaet, er, at vi ikke have rejst den for længe siden. At liste og lirke denne Sag frem er prøvet i mange Aar. Jeg har selv i det Par Aar, jeg har været her inde, været med til at liste og lirke, men jeg vil ogsaa sige, at jeg har faaet nok af disse Forsøg. Nej, jeg har gjort den Erfaring, at ad den Vej kommer man ingen Vegne. (Berntsen: Saa den næste Vej!) Det skal først vise sig. Men i alt Fald er der en Ting, man kan opnaa ved den Vej, man nu gaar, at man frigør sig selv for Ansvar og lægger det over paa dem, der vedvarende enten ved passiv eller aktiv Modstand hindre, at dette bliver til noget.

Det var disse Ytringer, jeg følte Trang til at fremsætte, inden vi afslutte denne Debat. Jeg mindede i Gaar om, at det er 30 Aar, siden Dr. Brandes begyndte sin Virksomhed. Jeg havde Vlyst til at faa Svar paa det Spørgsmaal, i hvilken Alder man egentlig tænker sig, det kunde være passende blot at rejse Kravet om at yde denne Mand en Statsunderstøttelse, naar det ikke er efter 30 Aars, det vil sige en Mennekealders, litterære Virksomhed. Jeg tror nok, at senere kan man ikke begynde paa at rejse det.

Ordføreren (Tutein): Ja, jeg skal kun tale ganske kort, men jeg har bedt om Ordet for straks at svare paa den direkte Henvendelse, der skete til mig fra det ærede Medlem, der nu havde Ordet. Det er ganske rigtigt, at den højtærede Kultusminister og jeg have udtalt forskellige Formodninger angaaende Landbohøjskolen; men hvad der begrundes den ene Formodning, og hvad der gør, at Ministeren ikke har det samme Haab, det finder jeg ikke nogen Anledning til at komme ind paa her under Debatten om de Vædringsforslag, som foreligge her. Vi have kun med dem at gøre, men sandelig ikke med Landbohøjskolen. Men jeg vil sige til det ærede Medlem, at jeg har haft saa meget med den Lov at gøre, at jeg meget godt veed, at Aftov ikke vil kunne faa fast Tilskud undtagen gennem Bevilling paa Finansloven og ikke over 3,000 Kroner. Men saa siger det ærede Medlem, at det er fejl af Finansudvalget, at det ikke har stillet bestemt Fordring om et forhøjet Tilskud til Aftov Folkehøjskole. Jeg beder det ærede Medlem at være overbevist om, at der i Finansudvalget er saa gode Venner af Højstolesagen og særlig af Aftov Højskole, som der er nogen Steds; men naar man ikke har